

[Elgaard.]

tillægge Retsplejeudvalget mindst lige saa stor Betydning, naar det gaar imod den højtærede Justitsministers Forslag, som naar det gaar med.

Jeg finder ogsaa Anledning til at erindre om, at Dommeren ved en Sags Behandling under den nuværende Retsordning er forholdsvist passiv. Det er jo Parternes Sagførere, i Straffesager Anklageren og Forsvareren, der optræder. Dommerens Opgave i en Retssag under den nuværende Retsplejelov maa i hvert Fald, synes jeg, først og fremmest være at beskæftige sig med Spørgsmaalet om Parternes, eventuelt Vidernes, Placering i Retten, og jeg kan ikke tænke mig, at man vilde gøre dansk Retspleje, ej heller Befolkningen, nogen Tjeneste ved at gennemføre Bestemmelser, der ligesom kunde rokke ved den Myndighed, en Dommer maa have, hvad angaar at lede et Retsmøde paa forsvarlig Maade. Der kan uden Tvivl fra danske Retslokaler hentes adskillige Eksempler paa, at Dommere har haft Brug for al deres Myndighed, for at Retsmøderne kunde forløbe paa forsvarlig Maade. Derfor vil der ogsaa være Grund til at overveje, om Gennemførelse af Appelretten, denne Tilkendegivelse af, at nu skal der komme anderledes Gang i Genoptagelsen af Sager, i Behandlingen af Klager over Dommere, overhovedet vil have nogen Virkning, hvad angaar Ledelsen af Retsmøder.

Jeg vil ogsaa gerne stille det Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, om det ikke vil være vanskeligt for Appelrettens Dommere at behandle en Klage over en Dommer uden samtidig at komme ind paa Behandling af selve den Retssag, som var for, da Dommeren kaldte til Orden i Retslokalet. Ganske vist skal Appelretten ikke efter Lovforslaget beskæftige sig med den materielle Side af Sagen, men kun med den disciplinære; men kan der ikke komme til at foreligge Masser af Tilfælde, hvor Appelretten for overhovedet at kunne bedømme, hvad Klagen egentlig bundet i, ogsaa maa beskæftige sig med den materielle Side af Sagen?

Vedrørende Lovforslagets Bestemmelser om Genoptagelse af Straffesager vil jeg gerne sige, at Venstre afviser ikke en Forhandling herom, men Venstre gør opmærk-

som paa, at der i Forbindelse med dette Spørgsmaal er adskilligt at overveje. Lovforslagets Afsnit om Genoptagelse af Straffesager er jo motiveret med, at man ønsker en anden Instans end den Domstol, der har afsagt Dommen, til at se paa Genoptagelsesbegæringen, saaledes at det bliver nye Øjne, der kommer til at vurdere, om der er Grund til at genoptage Sagen, hvilket man mener vil skabe Tillid hos Befolkningen. Jeg bestrider ikke, at der vedrørende visse Domsafgørelser efter kortere eller længere Tids Forløb kan fremkomme nye Momenter, der efter Ikke-Juristers Bedømmelse afgiver Grundlag for en Genoptagelse af Sagen. Derfor har Venstre for sit Vedkommende intet at indvende imod, at man under dette Forslags videre Behandling indgaaende overvejer dette Forhold. Det er et Spørgsmaal om den foreslaede Fremgangsmaade er den bedste. Det er vel heller ikke saa vanskeligt, som der synes at blive givet Udtryk for ved dette Lovforslags Behandling, under den nugældende Retsordning at faa en Straffesag genoptaget, naar der foreligger nye Omstændigheder og Beviser. Man kan jo imidlertid føre Tanken noget videre og sige, at der kan maaske ogsaa i adskillige Sager blive Tale om Genoptagelse, selv om der ikke foreligger saadanne nye Beviser.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse sige, at jeg kan ikke se, at det foreliggende Lovforslag gaar synderlig videre vedrørende Genoptagelse af Straffesager end den nugældende Lov, altsaa ikke synderlig videre end dertil, at det muligvis, hvis der foreligger nye Beviser, vilde være retfærdigt, at der blev truffet en anden Afgørelse, og man kan vel ikke tænke sig, at man vil gaa saa vidt, at det blev en almindelig Regel, at Straffesager skulde genoptages, saa snart der blev fremsat Ønske derom. Enhver Sag skal jo have en Ende, siger man, og det vil vel ogsaa fremtidig komme til at gælde vedrørende Straffesager.

Jeg har nogle andre Betragtninger at fremsætte vedrørende dette Afsnit, som jeg mener er afgørende for vor Stilling dertil; jeg tænker her navnlig paa, at det i den gældende Retsordning er den mundtlige Forhandling om Sagerne, der er Grundlaget. Det er da i hvert Tilfælde kun kort Tid siden, at man baade inden for den juridiske Sagkundskab og inden for det po-